

VALERIE BOWMAN

ALMÁSKERT
PANZIÓ

THE HONEYCRISP ORCHARD INN

VALERIE BOWMAN
ALMÁSKERT
PANZIÓ
THE HONEYCRISP ORCHARD INN

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Valerie Bowman: *The Honeycrisp Orchard Inn*
First published in 2025 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Villa Grafica

ISBN 978-963-636-982-8

Minden jog fenntartva

Copyright © June 3rd Enterprises, LLC.
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Ágnes 2026

*Szülvárosomnak,
az Illinois állambeli Rantoulnak,
az én Harvest Hollow-mnak*

1. FEJEZET

– Ki vagy rúgva, Eleanor!

Kell egy pillanat, mire a szavak eljutnak a fülemig, majd olyan formában érnek el a tudatomig, hogy egyáltalán felfogjam a jelentésüket. Kilencvenkilenc százalékgig biztos vagyok abban, hogy az arckifejezésem továbbra is derűs, de a lelkem pániküzemmódba kapcsol, csak éppen engem nem figyelmeztetett előtte.

Jól hallottam? Steve Gibbons, aki az utóbbi hét évben a főnököm volt, azt mondta, hogy ki vagyok rúgva? Lehetetlen. Pedig...

Elég egy pillantást vetnem az üvegajtón át a fényes, barna, ovális tárgyalóasztalra, és máris összeáll a kép. Ott ül a három ügyfél, a Bolt Hotel Group vezetői, és együttérzően pislognak felém. Most hallgatták végig a prezentációm, amin egész nyáron dolgoztam. Ahogy befejeztem, Steve megkért, hogy menjek ki vele a folyosóra egy négy szemközti beszélgetésre.

Steve kissé összehúzta a szemét – ezt akkor szokta csinálni, amikor próbál olyan látszatot kelteni, mintha törődne velem. Mint amikor elmondtam neki, hogy meghalt a nagybátyám, és szeretnék kivenni egy szabadnapot. Geoff, a kollégám (mellesleg *tizenkét órával ezelőttig* a pasim) oldalra billenti a fejét, ujjait egymásnak támasztja a mellkasa előtt, és a hamis

együttérzés maszkját magára öltve bólogat. Ismerem ezt az arckifejezést. Ugyanilyen képet vágott tavaly tavasszal az állatmenhelyen, amikor önkénteskedtünk, és a dolgozók elmesélték neki, hány kutyának keresnek gazdit. Kamu. Óriási kamu. Geoff még csak nem is szereti a kutyákat. Allergiás rájuk. Csak azért jött el önkénteskedni, mert Steve kérte, és annyi allergiagyógyszert vett be, hogy le kellett feküdnie. Ráadásul eleve hiba volt randizni egy pasival, aki így támasztja egymásnak az ujjait. Iszonyú ciki.

– Nem... értem.

Ez a nem túl eredeti megjegyzés csúszik ki a számon, és közben továbbra is a tárgyaló felé pislogok. Ez aztán választékos volt. Igazán profi. Tíz pont.

– Ez most roppant kínos – mondja Steve, és megrázza a fejét. – Soha nem hagytam volna, hogy kiállj a Bolt Group elé, ha tudom, hogy lekoppintod Geoff prezentációját.

Várjunk. Hogy mi?

– Geoffnek volt prezentációja? – kérdezem. Azt hittem, csak beül az én prezimre. Ami pontosan kilenckor kezdődött, ahogy terveztük. Steve most mi a francról beszél?

– Igen, és nyolckor kezdődött. Azt hittem, tudod – válaszolja Steve, és ne szépítsük: lekezelően végigmér.

– Nyolckor kezdődött? És azt hitted, tudom? – Nagyon úgy fest, hogy most nem futja tőlem többre: csak ismétetni tudom, amit hallok, mint valami jól öltözött papagáj. A jól öltözött stimmel. Legalább ez az egy összejött. Kicsíptem magam a mai alkalomra. Hosszú, elegáns, fekete, bő szárú nadrágot vettem fel égkék, cseppkivágású szaténblúzzal és egysoros, fekete blézerrel. Meg persze magassarkúval. Drága magassarkúval. Mert ez egy komoly projekt.

És megérdelem, hogy az enyém legyen. Az elmúlt három hónapot a Bolt Hotel Group márkabevezető eseményének a kidolgozásával töltöttem. A cégünk, a GMJ Events, az ország legnagyobb szállodaláncától kapta a felkérést, és Steve az egész projektet rám bízta. Éveken át esküvőket, bar-micvókat és bat micvákat, valamint kisebb céges bulikat szerveztem, és most végre lehetőséget kaptam, hogy bizonyítsak a legnagyobbak előtt is. A Bolt Hotel Grouphoz több mint nyolcezer szálloda és húsz különböző márkához tartozik. Egy valóságos cégóriás.

A legjobb tudásom szerint készítettem elő a rendezvényüket, a legújabb márkájuk, a Barn and Branch első helyszínének bemutatóeseményét. A Bolt Hotel Group országosra felvásárolt jó néhány vidéki szálláshelyet, amelyeket majd a saját kifinomult stílusában alakít át. A gyönyörű butikhotel-szobák ára ezer dollárnál kezdődik éjszakánként. A nyitóeseménynek tökéletesen kell sikerülnie – és sikerülni is fog. Mert én így terveztem.

Tejeskannákban rusztikus virágcsokrok pompáznak, és minden asztalon apró üvegtartókban sütőtök- és fahéjillatú mécsesek világítanak majd. Vastag, törtfehér abroszokat és aranyszínű evőeszközöket teszünk fel. Sütőtökök és dísz-tökök borítanak minden felületet, az egész étteremnek olyan hangulata lesz, mintha egy őszi szüreti ünnep kellős közepébe csöppentünk volna. A legapróbb részletekig mindent megterveztem: a főételként felszolgált, pesztós kéregben sült lazactól kezdve az almás-morzsás kenyérpudingig, amit félig megolvadt fehér csoki-darabok koronáznak.

A rohadt életbe, ez egy hibátlan koncepció volt!

A mai megbeszélés csupán udvariassági kör. Formalitás, amelyen túl kellett esnünk. Steve biztosított arról, hogy már a miénk a megbízás. A francba, minden elő van készítve – erre kirúgnak? Mi történt azóta, hogy tegnap este hazamentem az irodából, és ma reggel beléptem ebbe a tárgyalóba? Már azon kívül, hogy Geoff szakított velem?

– Nem tudtam – mondom Steve-nek. – Mi ez az egész?

Steve ismét összevonja a szemöldökét. Ezúttal még egy fintort is hozzász.

– Figyelj, Eleanor, nem akartam jelenetet rendezni az ügyfelek előtt, de Geoff elmondta, mi történt.

– Mi történt? – kérdezem a homlokomat ráncolva. Geoff elmondta neki, hogy tegnap este szakított velem? Két év együttélés és négy év kapcsolat után, pont a nagy prezentációm előtti este dobott ki, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Elmondhatatlanul szar érzés, még fel sem dolgoztam igazán, de miután megnéztem egy lehangoló dokumentumfilmet az Egyesült Államokban rohamosan terjedő demenciáról, majd aludtam nagyjából két órát a kényelmetlen IKEA-s kanapén, ma reggel úgy keltem fel, hogy elhatároztam: legalább a karrierem legfontosabb prezentációjának idejére jegelem a témát. De mégis mi köze van ennek ahhoz, hogy Geoff szakított velem? – Nézd, Steve. Jól vagyok. Tényleg. Ami tegnap történt, egyáltalán nem fogja befolyásolni a teljesítményemet. Én...

– Szerintem nem érted, Eleanor. – Steve megnyugtatóan a vállamra teszi a kezét, és finoman megszorítja. – Geoff előre szólt nekünk. Tartott attól, hogy a prezentációd nagyon fog hasonlítani az övére.

Mi a...?

– Én nem...

– Nem igazán hittem neki – folytatja Steve –, de aztán megtartottad a prezit, és szinte szóról szóra ugyanazt mondtad. Ez rossz fényt vet ránk, Eleanor.

Biztos vagyok abban, hogy kiül az arcomra a döbbenet. Sosem tudtam leplezni az érzéseimet.

– Már megbocsáss... *Mit* csinált?

– Nézd – folytatja Steve. – A versenyszférában dolgozunk, Eleanor. Tudom, hogy ez most nem könnyű, de a GMJ-nél nem tűrik az ilyen hozzáállást. Egy kolléga prezentációját a sajátodként eladni... – Szomorúan megrázza a fejét. – Ez azonnali elbocsátást von maga után.

Mi a franc ez az egész? Geoffnek nem voltak saját ötletei! És én biztosan nem loptam el egyet sem. Sőt ha valakinek szüksége lett volna ötletlopásra, az pont Geoff volt. És ezek szerint ezt csinálta az a rohadék. Legalább ötvenszer hallotta a prezentációmát. Ismerte az összes részletet, figyelemmel kísérte, ahogy napról napra alakítgatom, hogy minden összeálljon. Az elmúlt hónapban minden este többször is elgyakoroltam neki, hogy visszajelzést adjon.

Kissé elhomályosul a látásom. Létezik olyan, hogy valakit tényleg elvakít a düh? Nagyon is el tudom képzelni.

– Ennyi? Ki vagyok rúgva. Te pedig meg se hallgatod az én álláspontomat? Mi van, ha azt mondom, Geoff lopta *tőlem* a prezentációt?

Nem akarok amatőrnek tűnni, de nem hátrálok meg ilyen egyszerűen – legalábbis szeretném elmondani a magam igazát.

Steve magára ölti a hamis együttérzés álarcát. Nagyon átlátszó. Plusz még egy kibaszott fintort is vág.

– Talán hinnék neked, ha Geoff az elmúlt egy hónapban nem ugyanezekkel az ötletekkel bombázott volna. Már jóval korábban alaposan átbeszéltük négyszemközt ezeket a terveket.

Összeszorítom a szemem, és belecsípek az ornyergembe.

– Geoff az elmúlt hónapban részletezte neked a tervet?

Ez most komoly? Vagy valami teszt? Arra kíváncsiak, hogyan reagál a rendezvényszervező, ha a volt pasija ellopja az ötleteit? Vagy valami valóságshow-ban vagyok, csak nem tudok róla?

– Igen. És zseniális terv. Értem, miért választanád a sajátod helyett.

Összepréselem a számat. Igen, zseniális terv. Hiszen az enyém. Minden apró részlet tökéletes. A fehér tőkök és a fahéjrudakkal kavargatott, forró almás italok. A szekértúra valódi lovakkal, a lovak sörényében bájos narancssárga masnikkal. Minden egyes részletet elmondtam annak a rohadék Geoff Herringdonnak, aki fogta, és az egészet lenyúlta!

És most egyszerűben megértem. Mintha gyomorszájon vágtak volna. Rám törnek az emlékek. Eszembe jut minden olyan pillanat, amikor Steve és Geoff összekacsintottak, és a golfban elért eredményeiken vagy a közös egyetemi diákkör belső poénjain nevetgéltek. Mindig tudtam, hogy ez a cég egy férfiklub. De a GMJ a város első számú rendezvényszervező cége. Minden rendezvényszervező álma, hogy itt dolgozhasson. Azt hittem, bizonyítottam, de Geoff rendesen álám tett. Az összes ötletemet átadta Steve-nek az elmúlt hónapban, hogy lerombolja a hitelességemet, és úgy tűnjön, mintha minden az ő okos kis fejéből pattant volna ki. Miközben én féltve óvtam a terveimet, hogy majd a megfelelő pillanatban

lenyűgözsem Steve-et és az ügyfeleket. Ma. Ennek *ma* jött volna el az ideje.

Nagy levegőt veszek, miközben a látómezőmet vörös felhő borítja.

– Az elmúlt hét évben heti hatvan órát dolgoztam itt, és most ezt kapom?

Elismerem: lehet, hogy a közhelyolimpián aranyérmes lennék ezzel a mondattal, de akármilyen kicsinyesnek tűnik is, jó érzés odaszúrni valamit, hogy legalább némi elégtételt érezzek.

Feláldoztam a hétvégéimet, hogy részt tudjak venni a cég legfontosabb programjain. Fontos családi eseményekről maradtam le, hogy jó csapattagnak tűnjek. Az utóbbi években egyszer sem utaztam haza hálaadaskor, helyette hálátelt szívvel vittem az almás pitét a cég vezetőinek éves vacsorájára – boldogan, amiért egyáltalán meghívtak.

– Évek óta értékes munkaeő vagy. Megértem – mondja Steve. – Kérlek, intézzük ezt profi módon. Felhívom a HR-t. Kifelé menet ugorj be hozzájuk. Ők majd tájékoztatnak a felmondásod részleteiről.

A felmondásom részleteiről? Kisebb gondom is nagyobb annál, mint a felmondásom részletei.

– Legalább a cuccaimat összeszedhetem az asztalomról? – kérdezem, és az irodáinkhoz vezető folyosó végén nyíló ajtóra mutatok. A rikító rózsaszínű termoszbögrére és a szürke pulóverre gondolok, amit a székem háttámláján tartok arra az esetre, ha túl hideg lenne a légkonditól.

– Nem tartom jó ötletnek – mondja Steve a fejét rázva. – Elküldetem neked Geoff-fel, ha szeretnéd.

– Ne fáradj vele – sóhajtok. – Geoff tegnap este szakított velem. Költözöm.

A hangom megemelkedik, az arcom kipirul – érzem, hogy egyre jobban ég. Hagyok pár percet Steve-nek, hogy feldolgozza az információt. Ha a rendezvény terve Geoff ötlete volt, vajon miért szakított velem tegnap este? Persze Steve olvasatában ez valószínűleg felér egy megerősítéssel: Geoff éppen azért hagyott el, mert megpróbáltam lenyúlni a szeniális ötletét. *Ahh.*

Steve megköszörüli a torkát.

– Ne csinálj jelenetet, Eleanor! Nem áll szándékodban haragban elválni, ugye?

Jelenetet?

Ezt most komolyan kérdezi?

Itt elszakad a cérna. Nem jelenetet rendezek, hanem legszívesebben az egész épületet felgyújtanám. Steve hülye Patagonia mellényével kezdem. Évek óta szerettem volna beszélni vele ezekről a mellényekről. Most jött el az ideje. Megfordulok, elindulok a lift felé, úgy kiabálok vissza neki:

– Nem a pénzügyön dolgozol, Steve! Az a mellény halálosan ciki!

– Minden jót, Eleanor! – hallom Steve tettettett kedvességét a hátam mögött. – Remélem, hamar túllépsz rajta.

Leküzdöm magamban a késztetést, hogy felmutassam a középső ujjam – szerintem bölcs döntés. Inkább várok, amíg kinyílik a lift, és elnyel, csak azután engedem, hogy könnyek lepjék el a szemem. Miért kezdek el azonnal sírni, amikor dühös vagyok? Nem akarok sírni. Mindkét baromarcúnak be akarok húzni egy nagyot. Erre csak elbőgöm magam. Bravó!

Elhatározom, hogy összeszedem magam: megigazgatom a blézerem szegélyét, megköszörülöm a torkom, és felemelem az állam. Kifújom a levegőt, majd megnézem a tükröképemet a lift tükröződő, ezüst ajtajában. Kicsit elmosódott, de nem úgy nézek ki, mint akit épp kirúgtak. Egyenes, barna, vállig érő hajam tökéletesen áll. A sötét rózsaszín rúzsom nem maszatolódott el, a mogyorószínű szememben ugyan könnyek csillognak, de egyetlen cseppet sem hullajtottam még.

Remélem, hogy leérek az előcsarnokba anélkül, hogy a lift megállna. Nem akarom, hogy bárki is beszálljon, és lássa, ahogy a könnyeimmel küszködöm. Legalább a táskám és a kulcsom nálam van. Nem ugrom be a HR-re. Nem állok meg sehol sem. Én most...

Én most...

A fenébe. Nem mehetek haza. Már nem is ott lakom! Geoff lakásába költöztem, az ő albérletébe. Tegnap este már megbeszéltük: nekem kell elköltöznöm. *Azonnal.*

De akkor hová menjek?

A lift megáll a földszinten, kilépek a tágas, márványburkolatú előcsarnokba. Abban a pillanatban rezegni kezd a telefonom. Anyám arca jelenik meg a képernyőn. Egy pillanatra összerезzenek. A legkevésbé sincs most kedvem elmagyarázni neki, mi történt. Anyám mindig is azt szerette volna, hogy maradjak otthon Harvest Hollow-ban, Long Islanden. Dolgozzak a panziójukban, amit ő és apám üzemeltet. Gyerekként még jó mókának tűnt az ötlet, de mire leérettségiztem, már vágytam a nagyvárosi pezsgésre. Harvest Hollow kisváros, a nagyváros pedig ezernyi lehetőséggel kecsegtetett. És szerettem itt élni... a mai napig.

Most, hogy belegondolok, anyám gyakran felhívta a figyelmemet arra, hogy Manhattan „kegyetlen” világ. Ugyanúgy elengedtem a fülem mellett az aggodalmát, mint a jótanácsát, hogy a lakásom minden fiókjában tartsak paprikaspray-t. Az azért nem kevés paprikaspray lenne.

Mély levegőt veszek, és felveszem a telefont, mert mi más is tehetnék?

– Szia, Anya.

– Szia, Ellie, hogy vagy?

Anyám makacsul Ellie-nek hív. Otthon mindenki így szól. Amikor elkezdtem dolgozni a cégnél, elhagytam a becenevet, és Eleanorként mutatkoztam be mindenkinek. Komolyabbnak hat. Egy potenciális céges partner neve.

– Jól vagyok. Te hogy vagy?

– Tudom, hogy elfoglalt vagy, de...

Anyám mindig így kezdi a beszélgetéseinket: „Tudom, hogy elfoglalt vagy, de Mrs. Timkins garázsvásárt tart ezen a hétvégén, és gondoltam, esetleg eljöhetnél.” „Tudom, hogy sok dolgod van, de a Harvest Hollow Városi Színházban bemutatják *A muzsikust*, és gondoltam, érdekelhet.” Mindig nemet mondok. Mindig rengeteg dolgom van.

Ezúttal azt mondja:

– Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy, de szükségünk lenne a segítségedre egy rendezvénynél.

Várjunk. Mi?

– Rendezvénynél? – kérdezek vissza, miközben keresztülvágok az előcsarnokon, és a háromemelet magas üvegablakokon keresztül bámulom a Madison Avenue-t és a reggeli forgalmat. Lehet, hogy most dobott a pasim, és a munkahe-

lyemről is kirúgtak, de legalább napos, szeptember végi reggel van. Várjunk... Azok ott viharfelhők a távolban?

Hát persze hogy viharfelhők.

– Igen, apád és én beneveztük a panziót és az almáskertet az őszi szüreti felvonulásra – Parkerékkal együtt –, és úgy gondoltuk, hogy ugyanarra a hétvégére szervezünk idén egy őszi szüreti fesztivált is. Megígérttem Lynnek, hogy megkérdezlek, be tudsz-e segíteni.

Lyn Parker az almáskert és a birtok tulajdonosa, ahol a szüleim üzemeltetik a panziót. Parkerék és a szüleim már az én születésem előtt is üzlettársak voltak, és a két család mindig is közel állt egymáshoz. Aidennel és Charlotte-tal együtt nőttem fel. Aiden egy évvel idősebb nálam, Charlotte pár évvel fiatalabb. Azt hiszem, nyolcadikos volt, amikor én leérettségiztem. Gyerekkorunkban sülve-főve együtt voltunk Aidennel, ahogy az minden gyereknél lenni szokott, akiket a szüleik barátsága hozott össze. De a középiskolában már egyértelműen látszott, mennyire különböző a személyiségünk. Én diákönkormányzatos, kitűnő tanuló, menő diák voltam, Aiden viszont inkább amolyan „a jövő agrárvállalkozója” típus volt. Nem járt bulikba, nem vett részt semmilyen szórakozásban. Én az egyetem miatt a nagyvárosba mentem, Aiden pedig... Őszintén szólva nem is tudom. De a legutóbbi hírek szerint visszaköltözött a szülővárosunkba, és a kertészetben dolgozik, ahogy Charlotte is. Nem igazán követtem az eseményeket, mióta eljöttem otthonról.

– Mondtam Lynnek, hogy ne fűzzön hozzá túl nagy reményeket – folytatja Anya.

Ráncolom a homlokomat.

– Hogy érted?

– Tudod. Mindig annyi dolgod van, drágám. Megértem.

Annym dolgom van. Eddig legalábbis – a tucatnyi alkalommal, amikor anyám felhívott, és megkért, hogy vegyek részt a Harvest Hollow-i helyi eseményeken – mindig akadt valami fontosabb dolgom. De jelenleg határozottan szabad vagyok... Ráadásul nincs hol laknom. Ami azt jelenti, hogy éppenséggel oda is utazhatok, és megszállhatok a panzióban azzal az ürüggyel, hogy segíték a szüleimnek. Nem is kellene azonnal megtudniuk, hogy kirúgtak, és dobott a pasim. Majd apránként csepegtetem az információkat.

– Szerencséd van, Anya! – mondom. – Épp most fejeztem be egy nagy projektet, szóval egy darabig szabad vagyok. – A békesség kedvéért inkább homályosan fogalmazok.

– Tényleg? – Anyám hangjából egyszerre hallatszik ki az öröm és a döbbenet. Ettől rögtön büntudatom lesz.

– Igen.

– Ez csodás! Természetesen lakhatsz a tetőtéri lakásban.

A tetőtéri lakás a panzió legfelső szintjén van. Kétszobás, aranyos és hangulatos. Fahéj- és szegfűszegillat lengi be, mint az egész panziót. Mindig ott szoktam megszállni, amikor hazamegyek. Ami, be kell hogy valljam, nem gyakran történik meg. De biztos vagyok abban, hogy anyám és apám azért alakította ki így a házat, hogy az egyetem után ott lakjak. Szóval, én a saját lakásomként tekintek rá.

– Mikor tudsz jönni? – kérdezi Anya.

– Mondjuk, ma este? – Ha már így alakult. Szállodára úgysem lenne pénzem. Szükségem lesz a megtakarításaimra, hogy majd lakást tudjak bérelni, és fedezzem a költségeimet, amíg nem találok új állást. Az egyetlen szoba jöhető lehetőség

a legjobb barátnőm, Maria, aki Chelsea-ben lakik, egy apró stúdiólakásban. Biztosan megengedné, hogy a kanapéján pecózzak, de a vendégszeretet mellé járna egy adag „én megmondtam” is. Mindig is utálta Geoffet, különösen azt, ahogy a nevét írja. Sokszor védekeztem azzal, hogy a szülei adták neki ezt a nevet, nem ő találta ki, de Mariát ez nem különösebben hatotta meg.

– Ma este? – kérdez vissza anyám döbbenten, mintha épp most közöltem volna vele, hogy nyert az *Álomház* című műsorban, amibe egyébként minden évben benevez. – Csodás, drágám! Apáddal ma este a Jávorszarvas fogadóba megyünk, de a lakáskulcs ott lesz a recepción.

A Jávorszarvas fogadó a városunk legmenőbb helye, legalábbis egy bizonyos korosztály számára (na meg Donny Briggs, a panziónk portása számára). Anyám és apám (meg Donny) sosem hagyják ki a fogadó bingóestjét. Bár Donny az egyetlen ötven év alatti résztvevő.

– Rendben, Anya. Este megyek majd, vonattal. Kilenc körül ott leszek.

– Ó, drágám. Apád annyira boldog lesz. Lyn és Kevin is.

Biztosra veszem, hogy Parkeréket teljesen hidegen hagyja, hogy odautazom-e, de nem fárasztom ezzel Anyát. Inkább hálát rebegek magamban, hogy van hová mennem, és nem kell rögtön magyarázkodnom az életemben kialakult káosz miatt.

Az őszi szüreti fesztivál talán nem a Bolt Hotel Group fényűző eseménye, de végül is rendezvény. Egyszerű és salangmentes, nincsenek túl nagy elvárások, és talán jó móka is lehet a változatosság kedvéért. Nem beszélve arról, hogy valószínűleg rutinból lehozom. Persze nem fogom félvállról

venni. Ilyet soha nem teszek. A munkában tartom magamat az elvhez: ha valamiben hiszek, mert fontos és jó, akkor mindent beleadok.

– Akkor reggel találkozunk, Anya – mondom, és leteszem a telefont.

Mély levegőt veszek, a forgó üvegajtóhoz sétálok, és belépek rajta, hogy többé vissza se kelljen néznem erre az épületre. Döbbenetes élmény. Kilépek az utcára, a szerda reggeli zsúfolt, zajos manhattani forgalomba. Ránézek az órámra: majdnem tíz óra. Először visszamegyek a lakásba, és összepakolok. Persze csak annyi időre, amíg összeszedem a ruháimat. Na jó, esetleg átrendezem a kamrát is, vagyis a konzervárukat összekeverem a dobozos kajákkal. Geoff ettől agyvérzést kap. Megelégszem egy ilyen apró bosszúval. Egyébként nem szándékozom sok időt ott tölteni. Aztán írok Mariának, hogy néhány napig távol leszek. A többit majd később vallom be neki, remélhetőleg egy koktél mellett, a kedvenc Village-beli bárunkban.

Ma reggel még nem hittem volna, hogy este Harvest Hollow-ba fogok utazni.

És lám, éppen oda tartok.